

и не е в състояние да откъсне малко време, само защото трябва да кара колелата на индустрията да се въртят с пълно темпо.

Така предписанията, дадени преди около девет години от едрият капитал и предназначени за тружениците на перото, се изпълняват на дело в романите от 1955 г. та досега. Тази кампания съвсем не беше половинчата. Капиталистите се оплакват, че детските писатели създават чудесни произведения, в които разказват на своите малки читатели за дърводелци, пощальони, шофьори, кондуктори, изобщо за всички хора под слънцето, но не казват нито дума за човека зад бюрото, за бизнесмена. Та ако не е неговата „работа“ целият американски свят щял да рухне. Защо пък да не се каже на дечицата нещо и за него?

Във връзка с този проблем трябва да споменем и за една детска книга, написана от моя приятелка, която изостави живописа и се залови с писане, защото не можеше да продава картините си, тъй като не беше привърженица на абстрактното изкуство. В книгата, която тя ми изпрати, авторката черпи материал от детството си и личния си опит, който има като дъщеря на миньор в областта на Питсбург.

За моя изненада цялата книга се разтваря в един сладникав край, при който един от шефовете на минната компания дава възможност на миньора да се измъкне ведно със семейството си от калта на миньорския град и да се оттегли в една ферма, след като е бил осакатен при един от така честите нещастни случаи в мините. Тази книга беше наградена.

В произведенията с исторически теми Линколн, Джеферсън и Пејн са оставени на второ и трето място. Изтъква се сега, че истинските герои в изграждането на Америка са рокфелеровци и тяхната банда.

Такива идеи се набиват на милионите американци било чрез книгите, било чрез киното. Пишат се обаче и други книги, които се четат от по-ограничен кръг читатели, защото не се ползват от скъпата реклама, която облагодетелствува спомнатите тук произведения. Тези книги се придържат към най-доброто, създадено от американската литература през последните 30 години, когато тя зае своето справедливо място в световната литература. Те заслужават да бъдат разгледани в нарочна статия.

ПОЛИН ПИРИНСКА

„KUNST UND LITERATUR“ ЗА ПРИНОСА НА ТОДОР ПАВЛОВ В ЕСТЕТИКАТА

Авторитетното немско списание „Kunst und Literatur“ (ГДР) помести на уводно място отзив за трудовете на акад. Тодор Павлов в областта на естетиката. Отзивът е написан от д-р Ерхард Йон. „Една личност, без чието познаване не може да се говори за пълен преглед на сегашното състояние на марксистко-ленинската естетика, е председателят на БАН Тодор Павлов“ — отбелязва авторът. По-нататък той проследява някои основни моменти в половинстотковната творческа работа на акад. Павлов, като подчертава: „Значителното във всички негови трудове е обстоятелството, че те изхождат от задълбочени познания върху историята на естетиката, от творческо приложение на диалектическия и историческия материализъм, от широки наблюдения върху художествената практика и от истински усет за изкуството. Това са плодовете на една многостранна научна дейност в областта на философията, педагогиката и др.“

Д-р Е. Йон се спира последователно на възгледите на Т. Павлов за предмета на естетиката, върху определението на изкуството, за характера на художествения образ и т. н. В отзива се изтъква: „Всички тези мисли са пронизани от стремежа да се превъзмогне ограничеността на вулгарно-социалистическите възгледи. Тяхното историческо значение е толкова по-голямо, тъй като по времето, когато са били първоначално развити (30-те години), вулгарно-социологическите възгледи са играели голяма роля и в Съветския съюз“.

Особено внимание авторът на отзива отделя на студията на акад. Павлов за Хегеловата естетика. Списанието е поместило тази студия с цел „да запознае германския читател с творчеството на този голям български учен, който се ползува далеч извън границите на страната си с почит и висока оценка“.